

Какъ Чочо Пипонкъовъ изяде единъ велосипедъ

Отъ Аркадий Аверченко

Чочо Пипонкъовъ се отличи. Толкова много шестии и петици получи, че нѣмаше вече кждѣ да ги дѣне.

Баща му зарадванъ много отъ успѣха на сина си, купи му за награда единъ велосипедъ

Качи се Чочо на това дяволско колело и хукна изъ улицитѣ, засмѣнъ до ушитѣ. Кой е като него! Насрѣща му се изпрѣчи Дудулчо — неговъ приятель и съученикъ. Дудулчо бѣше весело и пѣргаво като маймунка момче. Той обичаше шегитѣ, лудориитѣ и често пѣти правѣше такива работи, че всички му се чудѣха и го уважаваха. За него, на примѣръ, бѣше съвсѣмъ безразлично по ржѣтъ или по краката си ходи. Той даже прѣдпочиташе да ходи повече на ржѣ, защото краката му оставаха свободни и можеше да прави съ тѣхъ разни фигури изъ въздуха. Съ една дума,

Дудулчо бѣше чудесно момче, само че обичаше да подвежда другаритѣ си и да имъ устроява разни неприятни шегѣ.

Щомъ съгледа Чочо Пипонкъовъ, Дудулчо се изправи на ржѣ и тръгна срѣщу неговия бързолепящъ велосипедъ.

Чочо спрѣ и скочи на земята.

Ахъ, чудно нѣщо! Чочо, отъ кждѣ взе това дяволско колело? А, и съ звънце! При все това не е отъ най-добритѣ. — рече

че прѣизпълненъ отъ завистъ Дудулчо.

— Защо?

— Безъ моторъ е!... Стара работа. Сега вече съ такива велосипеди си играятъ бебетата. За тебе трѣбва колело съ моторъ. Хемъ бързо, хемъ не уморява. Като палнешъ бензина — пата-пата отиде та се не видѣ.

Щомъ чу думитѣ на Дудулчо, Чочо погледна велосипеда и той веднага му отмиля. Колелата му се видѣха малки, спицитѣ тънки...

— Ти нищо не разбирашъ Дудулчо, — рече Чочо.